

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

18 octombrie 2021

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție în componența:
Președinte – Toma Nadejda,
Judecători – Boico Victor, Diaconu Iurie, Catan Liliana, Guzun Ion,

a judecat fără citarea părților, recursul ordinar declarat de către avocatul Vasiliu Sergiu în numele inculpatului Vdovicenco Alexandru, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 21 iulie 2020 și a sentinței Judecătoriei Chișinău, (sediul Ciocana) din 22 mai 2019, în cauza penală în privința lui,

Vdovicenco Alexandru xxxxxxxxx,
născut la xxxxxxxx, originar din or.
xxxxxxxxxxxxx.

Termenul de examinare:
prima instanță: 27.10.2015 – 22.05.2019
instanța de apel: 15.10.2019 – 21.07.2020
instanța de recurs: 28.09.2020 – 18.10.2021

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău (sediul Ciocana) din 22.05.2019, Vdovicenco Alexandru a fost recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 220 alin. (2) lit. a), c) Cod penal, și condamnat la o pedeapsă sub formă de închisoare pe un termen de 5 ani, cu executare în penitenciar de tip semiînchis.

În baza art. 90 Cod penal, s-a dispus suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate inculpatului Vdovicenco Alexandru, pe o perioadă de probațiune de 4 ani,

A fost respinsă ca neîntemeiată, cererea procurorului privind încasarea cheltuielilor de judecată.

A fost soluționată soarta corpurilor delictive.

2. În sentință, prima instanță a constatat în fapt că:

Vdovicenco Alexandru în perioada de timp primăvara anului 2014 - decembrie 2014, aflându-se în mun. Chișinău și activând în hotelul „Leogrand”, urmărind scopul îndemnării, înlesnirii practicării prostituției

de către o altă persoană și tragerii de foloase de pe urma practicării prostituției de către o altă persoană, fiindu-i solicitate de către diferiți clienți persoane pentru acordarea serviciilor sexuale contra plată, neavând posibilitate de a-și realiza de sine stătător intențiile sale infracționale, a informat-o despre acest fapt pe XXXXXXXXXXXX și XXXXXXXXXXXX.

În continuare, XXXXXXXXXXXX sau XXXXXXXXXXXX, în perioada de timp primăvara anului 2014 - decembrie 2014, acționând împreună și de comun acord cu Vdovicenco Alexandru, fiind informate de către ultimul despre existența clienților care solicitau persoane de gen feminin pentru acordarea serviciilor sexuale contra plată, contacta persoanele selectate în acest scop și anume pe XXXXXXXXXXXX, XXXXXXXXXXXX, Berehoi Elena, XXXXXXXXXXXX, XXXXXXXXXXXX, Marjina Alexandra, Zeamă Calina, XXXXXXXXXXXX și alte persoane neidentificate, anunțându-le despre acest fapt.

În continuare, XXXXXXXXXXXX sau XXXXXXXXXXXX, care acționau împreună și de comun acord cu Vdovicenco Alexandru, în cadrul convorbirilor telefonice avute cu persoanele selectate, trezindu-le interesul pentru practicarea prostituției, prin convingeri că vor fi bine plătite, le-a îndemnat la practicarea prostituției.

Întru atingerea scopului său infracțional, XXXXXXXXXXXX sau XXXXXXXXXXXX, care acționau împreună și de comun acord cu Vdovicenco Alexandru și alte persoane nestabilite de către organul de urmărire penală, obținând consimțământul Igăi Vieri, Irinei Sumina, Elenei Berehoi, Gabrielei Morozan, Mariei Petrea, Alexandrei Marjina, Calinei Zeamă, Tudorei Jordan și altor persoane neidentificate de a practica prostituția, le-a înlesnit practicarea prostituției găsiindu-le clienți.

Ulterior, Vdovicenco Alexandru, care acționa împreună și de comun acord cu XXXXXXXXXXXX și XXXXXXXXXXXX, întru realizarea intențiilor infracționale de înlesnire a practicării prostituției, o informa pe ultima despre locul unde urmează să se deplaseze persoanele selectate, pentru practicarea prostituției, care la rândul său informa persoanele selectate în acest scop prin ce le-a înlesnit practicarea prostituției, punându-le la dispoziție localul unde acestea urmau să practice prostituția, precum și asigurând legătura dintre client și prostituată.

De asemenea, Vdovicenco Alexandru împreună cu XXXXXXXXXXXX și XXXXXXXXXXXX, acționând cu scopul tragerii de foloase de pe urma practicării prostituției de către alte persoane, după acordarea serviciilor sexuale contra plată clienților de către persoanele îndemnate în acest scop.

În unele cazuri primeau de la persoanele care au acordat servicii sexuale o parte din banii primiți de la client, iar în alte cazuri direct de la

client sumele de bani achitate pentru serviciile de prostituție din care își rețineau o parte din bani, pentru faptul asigurării legăturii dintre client și persoanele care practicau prostituția.

Astfel, la data de 14.09.2014, Vdovicenco Alexandru, aflându-se în mun. Chișinău, urmărind scopul îndemnării și înlesnirii practicării prostituției de către alte persoane, cunoscând cu certitudine despre existența clienților care au solicitat două persoane de gen feminin pentru acordarea serviciilor sexuale contra plată și neavând posibilitatea de a realiza de sine stătător intențiile sale infracționale, a informat despre acest fapt pe XXXXXXXXXXXX, comunicându-i să găsească în acest scop o persoană. Totodată, în cadrul convorbirii telefonice avute cu aceasta, Vdovicenco Alexandru, trezindu-i interesul pentru practicarea prostituției, prin convingeri că vor fi bine plătite, a îndemnat-o pe XXXXXXXXXXXX la practicarea prostituției în odaia nr. 309 a, hotelului „Leogrand” din mun. Chișinău, însă independent de voința făptuitorului XXXXXXXXXXXX nu a acordat servicii sexuale contra plată.

Tot el, Vdovicenco Alexandru, la data de 20.09.2014, aflându-se în mun. Chișinău, a contactat-o telefonic pe XXXXXXXXXXXX, cu care acționa împreună și de comun acord și i-a solicitat pentru aceiași zi două domnișoare pentru acordarea serviciilor sexuale contra plată.

În continuare, XXXXXXXXXXXX, acționând împreună și de comun acord cu Vdovicenco Alexandru, în scopul îndemnării și înlesnirii practicării prostituției de către alte persoane, aflându-se în mun. Chișinău, știind cu certitudine despre existența clienților care au solicitat să le fie acordate servicii sexuale contra plată de către mai multe persoane, a informat despre acest fapt pe XXXXXXXXXXXX. Totodată, în cadrul convorbirilor telefonice avute cu aceasta, XXXXXXXXXXXX, trezindu-i interesul pentru practicarea prostituției, prin convingeri că va fi bine plătită, a îndemnat-o pe XXXXXXXXXXXX la practicarea prostituției în hotelul „Leogrand”, însă ultima nu s-a deplasat pentru acordarea serviciilor sexuale.

Tot el Vdovicenco Alexandru, la data de 02.10.2014, aflându-se în mun. Chișinău, a contactat-o telefonic pe XXXXXXXXXXXX, cu care acționa împreună și de comun acord și i-a solicitat pentru aceiași zi două domnișoare pentru acordarea serviciilor sexuale contra plată. În continuare, XXXXXXXXXXXX, acționând împreună și de comun acord cu Vdovicenco Alexandru, în scopul îndemnării și înlesnirii practicării prostituției de către alte persoane, aflându-se în mun. Chișinău, știind cu certitudine despre existența clienților care au solicitat să le fie acordate servicii sexuale contra plată de către mai multe persoane, a informat despre acest fapt pe XXXXXXXXXXXX și XXXXXXXXXXXX. Totodată, în cadrul convorbirilor telefonice avute cu acestea,

Xxxxxxxxxxx, trezindu-le interesul pentru practicarea prostituției, prin convingeri că vor fi bine plătite, le-a îndemnat pe Xxxxxxxxxxx și Xxxxxxxxxxx

la practicarea prostituției în hotelul „Leogrand” însă ultimele nu s-au deplasat pentru acordarea serviciilor sexuale.

Tot el Vdovicenco Alexandru, la data de 06.10.2014, aflându-se în mun. Chișinău, a contactat-o telefonic pe Xxxxxxxxxxx, cu care acționa împreună și de comun acord și i-a solicitat pentru aceeași zi două domnișoare pentru acordarea serviciilor sexuale contra plată.

În continuare, Xxxxxxxxxxx, acționând împreună și de comun acord cu Vdovicenco Alexandru, în scopul îndemnării și înlesnirii practicării prostituției de către alte persoane, aflându-se în mun. Chișinău, știind cu certitudine despre existența clienților care au solicitat să le fie prestate servicii sexuale contra plată de către mai multe persoane, a informat despre acest fapt pe Xxxxxxxxxxx, Berehoi Elena și o persoană nestabilă pe nume Daniela. Totodată, în cadrul convorbirilor telefonice avute cu acestea, Xxxxxxxxxxx, trezindu-le interesul pentru practicarea prostituției, prin convingeri că vor fi bine plătite, le-a îndemnat pe Xxxxxxxxxxx, Berehoi Elena și persoana nestabilă pe nume Daniela la practicarea prostituției în hotelul „Leogrand,,. Întru atingerea scopului său infracțional, Xxxxxxxxxxx, care acționa împreună și de comun acord cu Vdovicenco Alexandru, obținând consimțământul Irinei Sumina, Elenei Berehoi și persoanei nestabilite pe nume Daniela de a practica prostituția, le-a înlesnit practicarea prostituției de către acestea găsimdu-le clienți.

Ulterior, Vdovicenco Alexandru, acționând în continuare cu același scop a informat-o pe Xxxxxxxxxxx, cu care acționa împreună și de comun acord, despre locul unde urmează să se deplaseze persoanele îndemnate pentru practicarea prostituției. Ca rezultat, Xxxxxxxxxxx, care acționa împreună și de comun acord cu Vdovicenco Alexandru, le-a comunicat Irinei Sumina, Elenei Berehoi și persoanei nestabilite pe nume Daniela despre faptul dat, prin ce le-a înlesnit la practicarea prostituției, punându-le la dispoziție localul unde acestea urmau să practice prostituția, precum și asigurând legătura dintre client și prostituată.

În continuare, Irina Sumina, Elena Berehoi și persoana nestabilă pe nume Daniela s-au deplasat în hotelul „Leogrand” din mun. Chișinău, unde se aflau clienții cărora le-au acordat servicii sexuale, contra sumei de a câte 300 dolari SUA per persoană.

De asemenea, Vdovicenco Alexandru și Xxxxxxxxxxx, acționând cu scopul tragerii de foloase de pe urma practicării prostituției de către alte

persoane, după acordarea serviciilor sexuale contra plată clienților de către Irina Sumina, Elena Berehoi și a persoanei nestabilite pe nume Daniela, au primit de la acestea suma de 300 dolari SUA.

Astfel, prin acțiunile sale intenționate, Vdovicenco Alexandru a comis infracțiunea prevăzută de art. 220 alin. (2), lit. a), c) Cod penal, individualizată prin: proxenetism, adică indemnul la prostituție, înlesnirea practicării prostituției de către o altă persoană și tragerea de foloase de pe urma practicării prostituției, acțiuni săvârșite față de mai multe persoane și de către mai multe persoane.

3. Sentința a fost atacată cu apeluri de către:

3.1. Procurorul în secția combaterea traficului de ființe umane din cadrul Direcției urmărire penală și criminalistică a Procuraturii Generale, Brigai Sergiu, prin care a solicitat casarea parțială a sentinței, referitor la suspendarea condiționată a executării pedepsei cu închisoarea în baza art. 90 Cod penal, și confiscarea specială, cu pronunțarea în această privință a unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care să se dispună executarea pedepsei de 5 ani închisoare, în penitenciar de tip semiînchis. În conformitate cu prevederile art. 106 alin. (1), (2) lit. b), (4) Cod penal, art. 229 alin. (4) Cod de procedură penală, a supune confiscării special, și a trece în venitul statului și a încasa din contul inculpatului Vdovicenco Alexandru, valorile valutare în sumă de 300 dolari SUA, rezultate din infracțiune.

În motivarea cererii de apel, procurorul a menționat că:

- cu toate că instanța de judecată a indicat motivele hotărârii de aplicare a prevederilor art. 90 Cod penal, în opinia acuzării aceste concluzii sunt pripite, deoarece aceleași circumstanțe și împrejurări au fost reținute și la aplicare termenului pedepsei cu închisoare prevăzută de norma imputată, ceea ce indică că acelorași situații de drept le-au fost acordate o dublă valență juridică, fapt inacceptabil de teoria penală și practica judiciară;

- prima instanță nu și-a motivat pe deplin concluzia de aplicare a prevederilor art. 90 alin. (1) Cod penal, și greșit a conchis că corectarea inculpatului este posibilă fără a fi izolat de societate;

- prima instanță nu s-a expus asupra solicitării părții acuzării de a supune confiscării valorile valutare în sumă de 300 dolari SUA de la inculpat, prin prisma prevederilor art. 106 alin. (1), (2) lit. b), (4) Cod penal și art. 229 Cod de procedură penală.

3.2. Inculpatul Vdovicenco Alexandru prin care a solicitat casarea integrală a sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri prin care să fie achitat

sub învinuirea în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 220 alin. (2) lit. a), c) Cod penal.

În motivarea cererii de apel, inculpatul Vdovicenco Alexandru a menționat că:

- nu a comis faptele incriminate, și nu a negat niciodată că este cunoscut cu XXXXXXXXXXXX și XXXXXXXXXXXX, deoarece activau la recepție la hotelul „Leogrand”, îndeplinind obligațiunile de serviciu a comunicat cu o mulțime de oameni, oaspeții hotelului, oaspeții oaspeților hotelului, având un superior și fiind subordonat indicațiilor acestuia. În afară de Vdovicenco Alexandru la recepție mai activau și alte persoane, aproximativ 8 la număr și toate aceste persoane aveau aceeași funcție și s-au folosit de telefonul corporativ, proprietatea hotelului, cu nr. xxxxxx. De la acest număr de telefon aveau posibilitate să sune și alți colaboratori a hotelului, chiar și oaspeți, neavând număr de telefon pe roaming;

- nu poate răspunde penal din simpla circumstanță că activând la recepția hotelului și îndeplinind obligațiunile de serviciu a făcut cunoștință cu martorii menționați, însă aceste declarații au fost lăsate de către instanța de judecată fără o oarecare apreciere;

- conform învinuirii imputate, infracțiunile de proxenetism au fost săvârșite inclusiv în datele de 14.09.2014, 20.09.2014, 02.10.2014, 06.10.2014, acționând împreună și de comun acord cu XXXXXXXXXXXX și XXXXXXXXXXXX, însă atât aceste persoane, cât și alți martori ai acușării nu au confirmat învinuirea în această parte, astfel consideră că învinuirea înaintată este una neclară, ne concretă și lipsită de suport legal, fapt ce contravine principiului legalității, prevăzut de art. 7 Cod de procedură penală, principiului asigurării dreptului la apărare, stipulat în art. 17 Cod de procedură penală, art. 23, 26 din Constituție, art. 6, alin. (3), lit. a) CEDO, care prevede că orice persoană acuzată de o infracțiune are ca minimum dreptul să fie informată, în cel mai scurt timp, într-o limbă pe care o înțelege și de o manieră detaliată asupra naturii și cauzei acușării împotriva sa;

- la formularea învinuirii acuzatorul de stat a operat cu fraze generale, fără respectarea prevederilor art. 281 alin. (2) Cod de procedură penală. În sentință instanța de judecată face referire la prevederile art. 21 din Constituție, art. 8 Cod de procedură penale indicând că concluziile despre vinovăția persoanei de săvârșirea infracțiunii nu pot fi întemeiate pe presupuneri și toate dubiile în predarea învinuirii care nu pot fi înlăturate se interpretează în favoarea inculpatului, însă a omis să aplice aceste prevederi a legii la aprecierea probelor;

- învinuirea în comiterea de către Vdovicenco Alexandru a faptei imputate se bazează doar pe presupuneri, este absolut neprobată.

3.3. Avocatul Vasiliu Sergiu în numele inculpatului Vdovicenco Alexandru a declarat apel suplimentar, solicitând casarea totală a sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță prin care Vdovicenco Alexandru învinuit de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 220 alin. (2) lit. a), c) Cod penal, să fie achitat din motiv că fapta nu a fost comisă de inculpat.

În motivarea cererii de apel, avocatul a menționat că:

- toți martorii acuzării în această cauză penală, în perioada în care s-a efectuat urmărirea penală și s-a judecat prezenta cauză penală, au fost condamnați pentru comiterea faptelor de proxenetism. Declarațiile acestora incomplete, pe alocuri contradictorii nu au fost apreciate corespunzător de către instanța de judecată și neîntemeiat au fost puse la baza condamnării lui Vdovicenco Alexandru, or, toate aceste persoane, practicând prostituția au fost reținute și trase la răspundere penală pentru fapte de proxenetism, și până atunci și după se aflau în vizorul organelor de drept, fiind supuse riscului de a reveni oricând pe banca acuzaților, de această dată cu pedepse deloc simbolice, obținute urmare a declarațiilor sale „demascatoare”, în calitate de martori în multiple procese penale. Toate aceste persoane, lipsite de credibilitate, au acceptat învinuirile incriminate, chiar au solicitat judecarea cauzelor în proceduri speciale, concomitent făcând declarații în calitate de martori împotriva altor persoane, în schimbul obținerii unor avantaje cu referire la pedeapsa stabilită, sau chiar absolvirea de pedeapsă. Concluzia derivă din studiul hotărârilor judecătorești pronunțate în privința lor, poziția acuzatorului de stat în aceste cauze care a pledat pentru pedepse cu suspendare sau chiar absolvire de pedeapsă;

- cu referire la procesul verbal de recunoaștere a lui Vdovicenco Alexandru, contrar prevederilor art. 116 Cod de procedură penală, însă nu a fost întocmit procesul-verbal de audiere a „martorului” Xxxxxxxxxxxx cu referire cel puțin la vârstă, statură, lungimea și culoarea părului, barbă, mustață, chelie. Martorul Sumina I., a fost audiată, la 24.06.2015, în cadrul acelei audieri nu se regăsește nici-o informație din cele indicate, prin urmare, la realizarea acestei acțiuni de urmărire penală a fost încălcată flagrant norma legală citată, aceasta fiind lovită de nulitate, conform art. 93 alin. (1), pct. 8) Cod de procedură penală;

- recunoașterea lui Vdovicenco Alexandru era „foarte necesară”, în contextul în care nu existau careva probe pentru constatarea implicării acestuia în activități infracționale și efortului depus de către organele de

investigație în vederea stabilirii identității lui „Alexandru”, iar martorul a indicat anume la acea persoană, care lucrează la hotelul „Leogrand”, și care o chema pentru acordarea serviciilor sexuale la diferiți bărbați, pentru ce primea suma de 50 euro, din banii câștigați în urma practicării prostituției, anume această formulă convenea perfect organului de urmărire penală;

- referitor la procesul verbal de confruntare din 18.09.2015, dintre martorul Sumina I., și bănuitul Vdovicenco Alexandru sunt perfect valabile criticele aduse declarațiilor martorului Sumina. Procesul-verbal de percheziție din 19.02.2015 la domiciliul lui Predeus A., și procesul-verbal de examinare din 20.03.2015, a obiectelor ridicate în cadrul percheziției în nici-un mod nu confirmă sau infirmă vinovăția lui Vdovicenco A., în comiterea infracțiunii incriminate și atestă doar anumite circumstanțe în privința lui Predeus A.;

- referitor la procesul - verbal de ridicare din 28.09.2015, prin intermediul căruia a fost ridicat CD-R, conținând descifrările convorbirilor telefonice de pe câteva numere de telefon aparținând lui Predeus A. și numărul de telefon xxxxx „aparținând” lui Vdovicenco Alexandru, menționează că, potrivit ordonanței ofițerului de urmărire penală din 01.09.2015, s-a dispus inițierea măsurii speciale de investigație colectarea informației de la operatorul de telefonie mobilă SA „Moldcell”, inclusiv pentru numărul de telefon 0xxxxx pentru perioada 01.03.2014-19.03.2015, cu indicarea numărului de telefon al cartelelor SIM, a posesorului de telefon, sursei de comunicație, destinației comunicației, echipamentului de comunicație, locului aflării echipamentului mobil de comunicație, locația geografică a celulei. Potrivit încheierii judecătorului de instrucție din 03.09.2015, a fost admis demersul procurorului, dispunându-se executarea încheierii companiei SA „Moldcell”. Prin adresa nr. 24/2613 din 10.09.2015, încheierea în cauză a fost expediată de către șeful SUP CCTP INI IGP SA „Moldcell”. Potrivit procesului-verbal de ridicare citat, la 28.09.2015, ofițerul de urmărire penală în biroul de serviciu CCTP INI IGP MAI, situat în mun. Chișinău, str. V. Alecsandri 1, a ridicat de la ofițerul principal SAP CCTP INI IGP MAI Chilean Olesea un plic sigilat, în care se află un CD pe care este înscrisă informația cu privire la descifrările convorbirilor telefonice a numărului de telefon: xxxxxxx. Procedura ridicării de obiecte și documente este expres prevăzută la art. 126 - art. 128 Cod de procedură penală, în speță această procedură nu a fost respectată.

- însuși OUP „a constatat” (nu este clar prin ce modalitate) că numărul de telefon aparține lui Vdovicenco A., pe când în cadrul cercetării judecătorești, potrivit răspunsului operatorului de telefonie mobilă SA

„Moldcell” s-a stabilit că pe parcursul anului 2014 numărul de telefon nu aparținea lui Vdovicenco Alexandru și nu a existat un contract de prestare a serviciilor de telefonie mobilă între persoanele indicate (scrisoarea a fost anexată la materialele dosarului penal). Această informație, cu certitudine a fost comunicată organului de urmărire penală de către operatorul de telefonie mobilă SA Moldcell întru executarea încheierii judecătorului de instrucție din 03.09.2015, însă a fost tăinuită de organul de urmărire penală, astfel, constată încălcarea gravă a prevederilor art. 126 - art. 129 Cod de procedură penală, la ridicarea informației privind descifrările convorbirilor telefonice de la operatorul de telefonie mobilă, dar și a prevederilor art. 118 Cod de procedură penală;

- alte două probe care au fost puse la baza sentinței sunt procesul-verbal de ridicare din 18.03.2015, și procesul-verbal de ridicare din 24.07.2015, or, acestea constituie rezultatul măsurilor speciale de investigație, realizate în cadrul urmăririi penale nr.xxxxx și nr. xxxxxx, potrivit încheierilor judecătorului de instrucție, contrar prevederilor art. 132 alin. (9) Cod de procedură penală, deoarece o încheiere a judecătorului de instrucție care ar autoriza utilizarea datelor obținute în rezultatul efectuării măsurilor speciale de investigație în cadrul cauzelor penale nr. xxxxxx și nr. xxxxxxxx, în cadrul cauzei penale nr. xxxx, privind învinuirea lui Vdovicenco Alexandru nu există, și în asemenea condiții au fost încălcate grav prevederile legii citate supra, fapt care indubitabil condiționează nulitatea acestor pretinse probe conform prevederilor art. 93 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 21 iulie 2020, au fost respinse ca nefondate apelurile declarate de către inculpatul Vdovicenco Alexandru și apelul suplimentar a avocatului în numele acestuia.

A fost admis în parte apelul procurorului, casată sentința în partea confiscării speciale și pronunțată în acest sens o nouă hotărâre potrivit modului stabilit pentru prima instanță prin care:

În conformitate cu art. 106 alin. (1), (2) lit. b) Cod penal, de la Vdovicenco Alexandru a fost dispusă confiscarea specială și trecerea forțată și gratuită în proprietatea statului, suma de 300 (trei sute) dolari SUA.

În rest sentința a fost menținută.

4.1. În motivarea soluției emise, instanța de apel a menționat că, la pronunțarea sentinței, prima instanță corect a stabilit circumstanțele de fapt și de drept și just a ajuns la concluzia că, inculpatul Vdovicenco Alexandru a săvârșit infracțiunea prevăzută de art. 220 alin. (2), lit. a), c) Cod penal,

individualizată prin: proxenetism, adică indemnul la prostituție, înlesnirea practicării prostituției de către o altă persoană și tragerea de foloase de pe urma practicării prostituției, acțiuni săvârșite față de mai multe persoane și de către mai multe persoane.

Instanța de apel examinând probatoriul administrat, a considerat dovedită în afara dubiilor rezonabile vina inculpatului Vdovicenco Alexandru și pe deplin prin următoarele probe pertinente, concludente, utile și veridice, care coroborează între ele, și anume: declarațiile martorilor: XXXXXXXXXXXX; XXXXXXXXXXXX; XXXXXXXXXXXX; XXXXXXXXXXXX; procesul-verbal de recunoaștere a persoanei din 30.09.2015, conform căruia martorul XXXXXXXXXXXX a recunoscut-o pe XXXXXXXXXXXX, precum, că anume această persoană este Dorina care a acordat servicii sexuale împreună cu ea la solicitarea lui XXXXXXXXXXXX (Vol. I, f.d. 125- 126); procesul-verbal de recunoaștere a persoanei din 30.09.2015, conform căruia martorul XXXXXXXXXXXX a recunoscut-o pe XXXXXXXXXXXX, precum, că anume această persoană este Dorina care a acordat servicii sexuale împreună cu ea la solicitarea lui XXXXXXXXXXXX (Vol. I, f.d. 128-129); procesul-verbal de recunoaștere a persoanei din 18.09.2015, conform căruia martorul XXXXXXXXXXXX l-a recunoscut pe Vdovicenco Alexandru, precum că anume această persoană este Alexandru care lucrează la hotelul „Leogrand”, „și care o chema pentru acordarea serviciilor sexuale la diferiți bărbați, pentru ce primea suma de 50 de euro, din banii câștigați urma practicării prostituției (Vol. I, f.d. 39-40); procesul-verbal de confruntare din 18.09.2015, între martorul XXXXXXXXXXXX și bănuitul Vdovicenco Alexandru, prin intermediul cărei ambii și-au susținut declarațiile depuse anterior (Vol. II, f.d. 41); procesul-verbal de percheziție din 19.03.2015, (Vol. I, f.d.149-150); procesul-verbal de examinare din 20.03.2015, (Vol. I, f.d. 152); procesul-verbal de ridicare din 28.09.2015, (Vol. I, f.d. 170); procesul-verbal de examinare din 28.09.2015, (Vol. I, f.d. 171-210); procesul-verbal de examinare suplimentară din 01.10.2015 (Vol. I, f.d. 212); procesul-verbal de examinare din 30.09.2015 (Vol. I, f.d. 213); procesul-verbal de ridicare din 18.03.2015, (Vol. I, f.d.25-26); procesul-verbal de ridicare din 24.07.2015, (Vol. I, f.d. 81-82).

Instanța de apel, examinând probatoriul, a considerat dovedită indubitabil vina inculpatului Vdovicenco Alexandru în comiterea faptei de proxenetism, adică indemnul la prostituție, înlesnirea practicării prostituției de către o altă persoană și tragerea de foloase de pe urma practicării prostituției, acțiuni săvârșite față de mai multe persoane și de către mai multe persoane, acțiunile lui just au fost calificate în temeiul art. 220 alin.(2),

lit. a), c) Cod penal iar personalitatea acestuia este susceptibilă de a fi supusă răspunderii penale.

Instanța de apel a apreciat că întreaga sistemă de probe examinate prisma prevederilor art. 101 Cod de procedură penală, coroborează între ele și demonstrează, incontestabil, faptul că, inculpatul Vdovicenco Alexandru a comis fapta prevăzută de art. 220 alin. (2), lit. a), c) Cod penal.

Cu referire la componența de infracțiune de proxenetism, instanța de apel a notat că, obiectul juridic special al infracțiunii de proxenetism îl formează relațiile sociale cu privire la moralitatea și neaservirea actelor sexuale. Atunci când infracțiunea în cauză este comisă prin influențarea nemijlocită infracțională asupra corpului persoanei, acesta constituie obiectul material. Victimă a infracțiunii prevăzute la art. 220 Cod penal, poate fi oricare persoană, de sex feminin sau masculin. De regulă, particularitățile victimei nu au importanță la calificare.

În acest context, instanța de apel a considerat adevărat pe deplin elementul constitutiv vizat, având în vedere faptul că, conform relatărilor martorilor XXXXXXXXXXXX, XXXXXXXXXXXX și XXXXXXXXXXXX, s-a confirmat integral că, inculpatul Vdovicenco Alexandru, a și fost persoana care o telefona sau pe XXXXXXXXXXXX, sau pe XXXXXXXXXXXX, și purta convorbiri telefonice în care convenea asupra prestării de către acestea din urmă a serviciilor sexuale în diferite camere din Hotelul „Leogrand”, după caz în alte localuri, care erau indicate anume de către inculpat.

În cazul de față, instanța de apel a exclus careva dubii invocate la capitolul dat de către partea apărării, în condițiile în care martorii vizați supra, au fost audiați sub jurământ, și au depus mărturii clare, și consecutive, menționând că inculpatul Vdovicenco Alexandru primea comenzi de la clienți, după care telefona și comunica de câte fete este nevoie pentru prestarea serviciilor sexuale.

În aceeași ordine de idei, instanța de apel a reținut că, deși martorul XXXXXXXXXXXX a relatat că, dânsa personal nu l-a cunoscut pe Vdovicenco Alexandru și a auzit de la XXXXXXXXXXXX numele Alexandru (Sașa), care și i-a comunicat că prin intermediul acestei persoane se poate de câștigat bani prestând servicii sexuale la hotelul „Leogrand”, conform procesului-verbal de recunoaștere a persoanei din 18.09.2015, martorul XXXXXXXXXXXX l-a recunoscut pe Vdovicenco Alexandru, precum că anume această persoană este Alexandru care lucrează la hotelul „Leogrand”, și care o chema pentru acordarea serviciilor sexuale la diferiți bărbați, pentru ce primea suma de 50 de euro, din banii câștigați în urma practicării prostituției, ceea ce exclude

careva dubii privind implicarea inculpatului în această activitate infracțională.

Instanța de apel a considerat că, confirmative la capitolul dat sînt și relatările martorului XXXXXXXXXXXX, care a reiterat că, din spusele Anastasiei, Vdovicenco Alexandru primea banii pentru acordarea clientului. În Hotelul Leogrand fiecare client le acorda 150 de euro dintre care 50 euro îi dădea lui Anastasia pentru Alexandru. Ulterior Anastasia a plecat din țară și ea ținea legătura cu Alexandru Vdovicenco și în rezultat procentul de la prestarea serviciilor sexuale îi dădea personal lui. Îi dădea banii în mână lui Vdovicenco Alexandru în Hotelul Leogrand sau se întâlneau în oraș. Când Vdovicenco Alexandru o suna, el concretiza numărul camerei, câte fete și ora când trebuie să se prezinte fetele pentru prestarea serviciilor sexuale. La sunetul lui Alexandru Vdovicenco venea doar în Hotelul Leogrand, însă nu tine minte de câte ori a fost. Nu tine minte câți bani îi dădea lui Vdovicenco Alexandru, dar știe că pentru fiecare fată de regulă era 50 de euro.

Instanța de apel a exclus careva dubii la capitolul obiectului infracțiunii de proxenetism comise de către inculpatul Vdovicenco Alexandru, în condițiile în care probatoriul administrat la caz de către organul de urmărire penală și cercetate în ședința primei instanțe, suplimentar în instanța de apel, denotă cert concluzia că alegațiile apărării privind nevinovăția inculpatului sunt declarative, or, probele administrate demonstrează contrariul.

În acest context, instanța de apel a rezumat că, martorul XXXXXXXXXXXX, a propus la fel lui XXXXXXXXXXXX, XXXXXXXXXXXX, cât și altor persoane, să presteze servicii sexuale contra plată la hotelul „Leogrand”, anume urmare a îndemnului parvenit din partea inculpatului Vdovicenco Alexandru, care aferent acestui fapt urmărea și scopul obținerii de foloase. În confirmarea circumstanțelor expuse de către XXXXXXXXXXXX, vine nemijlocit și sentința judecătoreiei Centru, mun. Chișinău, din 30.11.2016 prin care XXXXXXXXXXXX a fost recunoscută vinovată de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 220 alin. (2) lit. a),c) Cod penal, iar în baza Legii cu privire la amnistie, procesul penal a fost încetat.

Instanța de apel a constatat că, confirmative la capitolul dat sînt și relatările martorului XXXXXXXXXXXX, care a relatat că fiind audiată sub jurământ că, cu Alexandru Vdovicenco a făcut cunoștință, prin intermediul lui Anastasia Predeus. Când ele prestau servicii sexuale în Hotelul Leogrand, veneau la sunetul lui XXXXXXXXXXXX. La momentul acela ea des menționat în vorbă numele Sașa, însă atunci nu-l cunoștea. Ea spunea că Sașa o sună și îi spune câte fete și în care camere trebuie să le aducă. La fel ea

spunea cât ele trebuie să i-a de la clienți și cât trebuie să îi dea ei, ca ea ulterior să îi dea lui Sașa pentru acordarea informației despre client. După cum i-a spus XXXXXXXXXXXX, Vdovicenco Alexandru lucra manager în hotelul Leogrand. Tot din spusele Anastasiei, Vdovicenco Alexandru primea banii pentru acordarea clientului. În Hotelul Leogrand fiecare client le acorda 150 de euro dintre care 50 euro îi dădea lui Anastasia pentru Alexandru. Ulterior Anastasia a plecat din țară și ea ținea legătura cu Alexandru Vdovicenco și în rezultat procentul de la prestarea serviciilor sexuale îi dădea personal lui. îi dădea banii în mână lui Vdovicenco Alexandru în Hotelul Leogrand sau se întâlneau în oraș.

Instanța de ape a reținut că, în confirmarea vine și procesul-verbal de recunoaștere a persoanei din 18.09.2015, conform căruia martorul XXXXXXXXXXXX l-a recunoscut pe Vdovicenco Alexandru, precum că anume această persoană este Alexandru care lucrează la hotelul „Leogrand”, și care o chema pentru acordarea serviciilor sexuale la diferiți bărbații, pentru ce primea suma de 50 de euro, din banii câștigați în urma practicării prostituției. Tot aici, instanța de apel reține că XXXXXXXXXXXX anterior pentru faptele de proxenetism la fel a cost condamnată, fapt confirmat și de către ultima în ședința instanței de fond.

Astfel, instanța de apel a apreciat critic alegațiile inculpatului Vdovicenco Alexandru, privind nevinovăția sa, și precum că, dânsul nu ar fi primit careva sume de bani pentru prestarea serviciilor sexuale, în condițiile în care martorii XXXXXXXXXXXX, XXXXXXXXXXXX și XXXXXXXXXXXX au relatat cert și clar că, pentru prestarea serviciilor în Hotelul „Leogrand”, urmare a faptului că erau sunate de către inculpat, ridicau de la clienți suma de 150 de euro, dintre care 50 de euro îi transmiteau inculpatului Vdovicenco Alexandru, iar banii erau transmiși atât în incinta hotelului vizat, cât și în alte locații din mun. Chisinău.

Subsidiar instanța de apel a notat că, latura subiectivă a infracțiunii prevăzute la art. 220 Cod penal, se caracterizează prin intenție directă. Motivele infracțiunii examinate se concretizează de cele mai dese ori în interesul material.

La capitolul dat, instanța de apel a considerat pe deplin adevărată și existența acestui element constitutiv, în condițiile în care din relatările martorilor audiați în instanța de fond, declarațiile cărora s-au verificat prin citire în instanța de apel, s-a confirmat că anume inculpatul Vdovicenco Alexandru, a și fost persoana care s-a apropiat și a propus lui XXXXXXXXXXXX prestarea serviciilor sexuale în incinta hotelului „Leogrand”, contra sumei de 150 euro, dintre care suma de 50 de euro era achitată inculpatului, anume

acesta a îndemnat acordarea serviciilor sexuale contra plată, acționând în acest sens cu intenție directă și bine determinat de factorul material, scopul de obținere de foloase, or, martorii XXXXXXXXXXXX, XXXXXXXXXXXX și XXXXXXXXXXXX au confirmat integral împrejurările date.

Instanța de apel a considerat nejustificat totalmente argumentul avocatului de referință la faptul că martorii vizați au fost amenințați, sau că XXXXXXXXXXXX ar fi fost favorizată într-un mod sau altul, prin promisiuni de diverse genuri, în condițiile în care martorii vizați au fost audiați sub jurământ, și au fost preîntâmpinați de răspunderea penală pe care o poartă pentru darea de declarații false, totodată nici-unul dintre martorii menționați nu s-au adresat organelor de resort pe marginea pretinselor influențe, fapt ce exclude careva dubii la capitolul veridicității declarațiilor acestor martori.

Mai mult ca atât, însuși martorul XXXXXXXXXXXX a relatat în instanța de fond că, după ce a fost reținută, inculpatul Vdovicenco Alexandru a căutat-o acasă la mama în comuna Bubuieci, după care a găsit numărul său și a sunat-o. S-au văzut și i-a spus că este posibil de clarificat cu judecătorul. A cerut 3000 euro ca să scape de judecată și să nu aibă loc judecata, la care a anunțat organele anticorupție, care au venit la el și l-au arestat ulterior. Până a fi reținut de anticorupție, inculpatul Vdovicenco Alexandru i-a făcut cunoștință cu un avocat care i-a spus că mai bine ce ține de Vdovicenco Alexandru la judecată să zică că nu-l cunoaște și nu-l ține minte. Vdovicenco Alexandru i-a spus să nu recunoască vina și să nu spună nimic de ea și de el.

În continuare, instanța de apel a apreciat critic alegațiile părții apărării că toți martorii vizați în această cauză penală au fost condamnați, iar acest fapt este pus la baza învinuirii, or, la baza învinuirii înaintate inculpatului Vdovicenco Alexandru, sunt puse doar probele administrate în cursul urmăririi penale, iar sentințele de condamnare a lui XXXXXXXXXXXX, XXXXXXXXXXXX și XXXXXXXXXXXX, nu sunt considerate drept un temei pentru a considera adevărată vinovăția inculpatului Vdovicenco Alexandru, or, condamnarea unei persoane pentru comiterea faptei de comun cu o altă persoană nu constituie temei pentru a recunoaște vinovăția ultimei, în condițiile în care se impune de drept aprecierea și studierea probatoriului, respectiv, instanța de apel prin prisma art. 6 CEDO, și art. 8 Cod de procedură penală, și întru respectarea dreptului la un proces echitabil al inculpatului Vdovicenco Alexandru, a apreciat doar probatoriul administrat legal, corect și cu respectarea tuturor garanțiilor procedurale, cu atât mai mult că recunoașterea vinovăției de către o persoană, nu echivalează cu vinovăția altei persoane.

Instanța de apel a respins alegația avocatului Vasiliu Sergiu, privind faptul că, procesul-verbal de recunoaștere a lui Vdovicenco Alexandru a fost întocmit contrar prevederilor art. 116 Cod de procedură penală, însă nu a fost întocmit procesul-verbal de audiere a „martorului” XXXXXXXXXXXX cu referire cel puțin la vârstă, statură, lungimea și culoarea părului, barbă, mustață, chelie. Martorul Sumina I., a fost audiată, la data de 24.06.2015, în cadrul acelei audieri nu se regăsește nici-o informație din cele indicate, prin urmare, la realizarea acestei acțiuni de urmărire penală a fost încălcată flagrant norma legală citată, aceasta fiind lovită de nulitate, conform art. 93 alin. (1), pct. 8) Cod de procedură penală. Or, la capitolul dat, rigorile atât ale art. 93 alin. (1), cât și art. 116 Cod de procedură penală, au fost respectate pe deplin, întrucât XXXXXXXXXXXX a fost audiată în calitate de martor, și cu atât mai mult că în cadrul procedurii de confruntare aceasta a declarat personal, și nefiind silită de nimeni consecutivitatea evenimentelor, dar și a răspuns la întrebările acordate privind persoana inculpatului Vdovicenco Alexandru, recunoscută de către aceasta.

Instanța de apel a apreciat critic și argumentul apărătorului Vasiliu Sergiu, precum că, recunoașterea de către XXXXXXXXXXXX a lui Vdovicenco Alexandru era „foarte necesară”, în contextul în care nu existau careva probe pentru constatarea implicării acestuia în activități infracționale și efortului depus de către organele de investigație în vederea stabilirii identității lui „Alexandru”, or, aferent declarațiilor martorului XXXXXXXXXXXX, au fost audiate și alte persoane care au confirmat exigent și cert rolul bine determinat al inculpatului la îndemnul de practicare a prostituției în Hotelul „Leogrand”, cu atât mai mult că, pe lângă procedura de recunoaștere a persoanei, au fost efectuate și acțiuni de confruntare, dar și percheziție, urmările cărora au determinat și exclus careva dubii la capitolul activității infracționale desfășurate la caz, și organizate de către inculpatul Vdovicenco Alexandru.

Instanța de apel nu a depistat careva încălcări nici la capitolul procedurii de ridicare, efectuate conform procesului-verbal de ridicare din 28.09.2015, prin intermediul căruia a fost ridicat CD-R, conținând descifrările convorbirilor telefonice de pe câteva numere de telefon aparținând lui XXXXXXXXXXXX și numărul de telefon xxxxxx „aparținând” lui Vdovicenco Alexandru - după cum invocă apărarea, deoarece condițiile legislative specificate la art. 126 - art. 128 Cod de procedură penală, la caz au fost respectate fără careva abateri, fapt ce denotă legalitatea actului vizat. Cu referire la unele pretinse încălcări ale cerințelor art. 118 Cod de procedură penală, la examinarea CD-ului menționat mai sus, încălcări manifestate prin

„faptul că procesul verbal nu conține nici-o informație cu referire la utilizarea tehnicii de calcul (computere), care ar fi fost utilizată, cu referire la utilizarea unor soft-uri speciale pentru a extrage informația de pe suportul de stocare, pentru a o sistematiza și a o reda în modul în care a fost prezentată. Ofițerul de urmărire penală a realizat examinarea de unul singur, fără participarea specialiștilor, or, cunoștințele OUP în domeniul IT, nu fac parte din competențele sale profesionale și lasă loc pentru interpretări, instanța de apel a apreciat că aceste omisiuni nu reflectă nulitatea integrală a actului procesual vizat, după cum consideră apărare, cu atât mai mult că în coroborare cu art. 251 alin. (4) Cod de procedură penală, urmează a se reitera că, nici după luarea de cunoștință cu materialele cauzei penale de către apărător, sau inculpat, nu s-a invocat nulitatea actului vizat, totodată este de reținut că unele omisiuni de ordin material, nu denotă nulitatea integrală a actului procesual întocmit la caz, în condițiile în care valoarea probantă a acestuia este întărită și fortificată prin alte probe administrate la caz.

Instanța de apel a respins și alegația avocatului Vasiliu Sergiu, la capitolul faptului că numărul de telefon xxxxxx, nu ar aparține inculpatului Vdovicenco Alexandru, și că acesta este un număr corporativ ce aparține Hotelului „Leogrand”, și că era folosit de mai mulți colaboratori ai hotelului care activau, și care la fel se aflau la recepție, or, în cazul de față nu poate fi negată utilizarea acestui număr de telefon de către inculpat, cu atât mai mult că și martorul Xxxxxxxxxxxx, a menționat în ședința instanței de fond că, acest număr era folosit de mai mulți colaboratori ai hotelului, inclusiv de către inculpatul Vdovicenco Alexandru, iar în acest context, instanța de apel rezumă argumentul dat la o singură concluzie și modalitate de eschivare a lui Vdovicenco Alexandru de la răspunderea penală, anume sub aspectul folosirii acestui număr de telefon pentru apelarea martorului Xxxxxxxxxxxx și Xxxxxxxxxxxx, contactându-le și chemându-le la hotel pentru prestarea serviciilor sexuale, sub pretextul că acesta este un număr de telefon ce aparține entității economice la care a activat, și sub pretextul folosirii doar în scop de serviciu.

Mai mult, la capitolul dat instanța de apel a reținut că, conform procesului-verbal de examinare din 28.09.2015, a fost examinat CD-R pe care sunt înscrise descifrările convorbirilor telefonice a nr. xxxxxxxxxxxx ce aparține lui Xxxxxxxxxxxx și s-a stabilit legătura telefonică cu nr. xxxxxx folosit de către Vdovicenco Alexandru, xxxxxxxx ce aparține lui Xxxxxxxxxxxx, xxxx ce aparține lui Xxxxxxxxxxxx, xxxxxxxx ce aparține lui Xxxxxxxxxxxx, xxxxxx ce aparține lui Xxxxxxxxxxxx, xxxxxx și xxxxxx ce aparțin lui Xxxxxxxxxxxx, xxxxxx ce aparține lui Xxxxxxxxxxxx, xxxxxx ce aparține lui Xxxxxxxxxxxx, xxxxxx

ce aparține persoanei nestabilite pe nume Alexandru, xxxxxxxx ce aparține persoanei nestabilite pe nume Eugen. Legătura telefonică între nr. xxxxxxxx ce aparține lui Xxxxxxxxxxxx cu nr. xxxxxxce aparține lui Xxxxxxxxxxxx, xxxxxx ce aparține lui Xxxxxxxxxxxx. Legătura telefonică între nr. xxxxxxxx, ce aparține lui Xxxxxxxxxxxx și nr. xxxxxxxx ce aparține lui Alexandru Vdovicenco, xxxxxxxx ce aparține lui Irina Sumina, xxxxxxxxce aparține lui Xxxxxxxxxxxx, xxxxxxce aparține Xxxxxxxxxxxx, xxxxxxxx ce aparține lui Xxxxxxxxxxxx, xxxxxxxx și xxxxxxce aparțin lui Xxxxxxxxxxxx, xxxxxxxx ce aparține lui Xxxxxxxxxxxx, xxxxxxxxce aparține persoanei nestabilite pe nume Eugen, xxxxxx ce aparține persoanei nestabilite pe nume Alexandru. Legătura telefonică între nr. xxxxxxxx, ce aparține lui Xxxxxxxxxxxx cu nr. xxxxxxxx ce aparține lui Vdovicenco Alexandru. Legătura telefonică între nr. xxxxx ce aparține lui Xxxxxxxxxxxx cu nr. xxxxxxxx ce aparține lui Vdovicenco Alexandru, xxxxxxxx și xxxxxxxx ce aparțin lui Xxxxxxxxxxxx, x ce aparține lui Xxxxxxxxxxxx, xxxxxxx ce aparține lui Xxxxxxxxxxxx, xxxxxxxxxx ce aparține lui Xxxxxxxxxxxx, x ce aparțin lui Xxxxxxxxxxxx, xce aparține lui Xxxxxxxxxxxx. Legătura telefonică între nr. xx, ce aparține lui Vdovicenco Alexandru cu xxxx ce aparține lui xxxxxx ce aparțin lui Xxxxxxxxxxxx.

Instanța de apel a apreciat ca fiind neesențial și argumentul părții apărării precum că, contrar prevederilor art. 132⁵ alin. (9) Cod de procedură penală, lipsește o încheiere a judecătorului de instrucție prin care s-ar autoriza utilizarea datelor obținute în rezultatul efectuării măsurilor speciale de investigație în cadrul cauzelor penale nr. xxxxxx și nr. xxxxxxx, în cadrul cauzei penale nr. xxxxxxx, privind învinuirea lui Vdovicenco Alexandru, și în asemenea condiții au fost încălcate grav prevederile legii citate supra, fapt care indubitabil condiționează nulitatea acestor pretinse probe conform prevederilor art. 93 alin. (1), pct. 8 Cod de procedură penală, or, chiar și nefiind autorizată procedura transferului de probe, acest fapt nu influențează legalitatea întregului proces de colectare a probelor, în condițiile în care circumstanța dată sub aspect procesual penal urmează a fi reținută exclusiv la capitolul stabilirii sancțiunii penale, neafectând legalitatea întregului proces penal.

Instanța de apel rezumând totalitatea circumstanțelor de fapt și de drept, analizând probatoriul administrat, și verificând argumentele invocate de către apărătorul Vasiliu Sergiu și inculpatul Vdovicenco Alexandru, atestă cert și clar că actul de condamnare adoptat la caz, nemijlocit la capitolul încadrării juridice și constatării vinovăției inculpatului, este corect, justificat și întemeiat.

La capitolul individualizării pedepsei penale inculpatului, instanța de apel a remarcat că, soluția adoptată la caz este una corectă, justificată și întemeiată, astfel că instanța de apel consideră sancțiunea penală sub formă de închisoare, cu suspendarea condiționată pe un termen de probațiune corectă și proporțională, în raport cu fapta infracțională comisă de către Vdovicenco Alexandru, precum, și urmările prejudiciabile.

Instanța de apel a considerat că principalele elemente de care instanța de judecată, trebuie să țină seama de fiecare dată când soluționează cauza penală și când alege categoria de pedeapsă conform normelor generale prevăzute în art. 62 - art. 71 Cod penal, stabilind termenul și mărimea acesteia conform limitelor fixate în articolul respectiv al Părții speciale a Codului penal.

Sanțiunea art. 220 alin. (2) Cod penal prevede pedeapsa sub formă de închisoare de la 4 la 7 ani. Sub aspectul dat, instanța de apel a notat că careva circumstanțe atenuante din categoria celor vizate la art. 76 alin. (1) Cod penal, sau circumstanțe agravante din categoria celor specificate la art. 77 alin. (1) Cod penal, în privința inculpatului Vdovicenco Alexandru nu au fost identificate.

Respectiv, având în vedere circumstanțele comiterii infracțiunii, și anume comiterea faptei infracționale în conglomerata urmărilor prejudiciabile ale acesteia, dar totodată instanța de apel a atestat la caz, și acțiunile ilegale și amorale ale părților vătămate, astfel că prima instanță justificat și întemeiat a stabilit inculpatului sancțiunea penală sub formă de închisoare, pe un termen de 5 ani, ținând cont de categoria infracțiunii comise, împrejurările comiterii acesteia, dar și urmările grave, astfel că anume această pedeapsă penală este de natura de a restabili echitatea socială, și de a-l conduce pe inculpat spre corectare și reeducare în spiritul respectării cu strictețe a normelor de drept, dar și neadmiterii de careva încălcări pe viitor.

Instanța de apel a considerat corectă soluția primei instanțe de a oferi inculpatului Vdovicenco Alexandru o șansă de a păși pe calea corijării, fără supunerea acestuia executării pedepsei închisorii, astfel ca în cele din urmă inculpatul prin muncă cinstită, și comportament exemplar va îndreptăți încrederea care i-a fost acordată de către instanța de judecată.

Într-o altă ordine de idei, instanța de apel a notat că prima instanță nejustificat a omis soluționarea solicitării procurorului, privind aplicarea confiscării speciale asupra sumei de 300 de dolari, bani ridicați în urma percheziției la domiciliul inculpatului Vdovicenco Alexandru.

Astfel, conform materialelor cauzei penale, s-a stabilit că suma de 300 de dolari SUA, a rezultat din activitatea infracțională a inculpatului Vdovicenco Alexandru, de proxenetism, aceasta fiind manifestată conform relatărilor martorilor prin primirea de la fiecare client. Așa dar, s-a confirmat că suma de 300 de dolari SUA, rezultă anume din activitatea infracțională de proxenetism, or, inculpatul Vdovicenco Alexandru nu a prezentat careva acte ce ar confirma proveniența acestor bani.

5. Nefiind de acord cu hotărârile emise, avocatul Vasiliu Sergiu în numele inculpatului Vdovicenco Alexandru a declarat recurs ordinar, prin care invocând prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, a solicitat casarea totală a sentinței și deciziei instanței de apel, cu pronunțarea unei noi hotărâri prin care Vdovicenco Alexandru învinuit de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 220 alin. (2) lit. a), c) Cod penal, să fie achitat, din motiv că fapta nu a fost săvârșită de inculpat.

5.1. În motivarea recursului ordinar, avocatul Vasiliu Sergiu în numele inculpatului Vdovicenco Alexandru a menționat că:

- instanța de apel a notat că prima instanță nejustificat a invocat că suma de 300 de dolari, sunt banii ridicați în urma percheziției la domiciliul inculpatului Vdovicenco Alexandru, or, potrivit dosarului cauzei penale pe parcursul urmăririi penale percheziție la domiciliul lui Vdovicenco Alexandru nu a fost efectuată, evident fiind că nici banii respectiv în sumă de 300 dolari SUA, pe care instanța de apel a decis să-i treacă gratuit în beneficiul statului nu au fost depistați;

- în această cauză penală nu există probe privind pretinsa transmitere a banilor inculpatului Vdovicenco Alexandru de către „martorii” Predeus A. și Sumina I., din relatările cărora instanța a stabilit că această sumă de bani constituie și au rezultat din activitatea infracțională a inculpatului;

- o altă eroare este calitatea de martori principali ai părții acuzării atribuită lui XXXXXXXXXXXX și XXXXXXXXXXXX, or, anterior s-a indicat asupra inadmisibilității punerii la baza unei sentințe de condamnare a declarațiilor acestor martori în lipsa altor probe relevante, utile pertinente și legal administrate;

- toți martorii acuzării în această cauză penală, în perioada în care s-a efectuat urmărirea penală și s-a judecat prezenta cauză în privința lui Vdovicenco Alexandru, au avut inițial statut de bănuț, învinuit tot în cauza penală respectivă și ulterior au fost condamnați pentru comiterea faptelor de proxenetism. Declarațiile acestor martori incomplete, contradictorii nu au fost apreciate corespunzător nici de către prima instanță, nici de instanța de apel și neîntemeiat au fost puse la baza condamnării lui Vdovicenco

Alexandru, toate aceste persoane, practicând prostituția - activitate ilegală, au fost reținute și trase la răspundere penală pentru fapte de proxenetism, și până atunci și după aceea se aflau în vizorul organelor de drept, fiind supuse riscului de a reveni oricând pe banca acuzaților, de această dată cu pedepse deloc simbolice, obținute urmare a declarațiilor sale „demascatoare” în calitate de martori în multiple procese penale;

- în instanța de apel au fost prezentate copiile sentințelor în privința lui XXXXXXXXXXXX, condamnată pentru proxenetism în participație cu Vdovicenco A. (deși Vdovicenco A. nu a fost învinuit de acest fapt), în privința lui XXXXXXXXXXXX, iar sentința în privința lui XXXXXXXXXXXX și așa se conținea în dosar, deși aceasta fiind condamnată la 25.11.2016, urmare a depunerii cererii de aplicare a amnistiei, materialele dosarului nu au fost disjuse într-o procedură separată, doar că după pronunțarea sentinței în privința acesteia, dosarul fiind redistribuit altui judecător, pentru judecarea în continuare în privința lui Vdovicenco A. (inițial cauza penală a fost expedită în instanță în privința ambilor a se vedea pct. 2.6 - 2.7 din apelul suplimentar);

- constatările Curții Europene a Drepturilor Omului în cauza Navalnyy și Ofitserov v. Rusia nr. 46632/13 și 28671/14 Hotărârea din 23.02.2016, dar și cele recente în cauza *Adamco v. Slovacia* nr. 45084/14. Hotărârea din 12.11.2019, perfect aplicabile speței examinate, au fost completamente ignorate de către instanța de apel;

- deși, aparent instanța de apel a indicat că nu poate fi admis motivul invocat de apărător în referitor la faptul că toți martorii vizați în această cauză au fost condamnați, nu au fost analizate și aplicate în cauză prevederile citate din jurisprudența CtEDO, fapt care constituie o gravă eroare de drept, instanța de apel într-o chestiune extrem de importantă a oferit o motivare evazivă și neclară, or, potrivit art. 7 Cod de procedură penală Hotărârile definitive ale Curții Europene a Drepturilor Omului sunt obligatorii pentru organele de urmărire penale, procurori și instanțele de judecată;

- instanța de apel a ignorat prevederile legislației procesual - penale, vizând legalitatea administrării probatoriului și a pus la baza menținerii sentinței de condamnare, bazată pe probe administrate ilegal, prin încălcarea art. 132⁵ alin.(9) Cod de procedură penală, prin urmare lovite de nulitate absolută în temeiul art. 94 alin. (1) pct. 8) și 251 Cod de procedură penală;

- curtea Constituțională a Republicii Moldova prin decizia din 22.05.2018 privind excepția de neconstituționalitate a unor prevederi din

art. 94 alin. (1) Cod de procedură penală, la pct. 53 a notat că, inadmisibilitatea probei stabilită la etapa judecării cauzei impune doar obligația instanței de a nu ține cont de ea la adoptarea deciziei sale;

- din pct. 15 al deciziei este cert că instanța de apel a pus la baza soluției de menținere a sentinței de condamnare probe obținute în mod ilegal. Nerespectarea cerinței indicate la art. art. 132⁵ alin. (9) Cod de procedură penală, constituie o încălcare esențială a dispozițiilor legale, în deosebi în contextul jurisprudenței CEDO în materia interceptării și înregistrării comunicărilor în cauzele pronunțate contra Republicii Moldova și nu doar;

- nu au fost auzite criticele aduse de către partea apărării privind încălcarea prevederilor Codului de procedură penală la administrarea și altor probe puse la baza sentinței de condamnare, în special obținerea de la operatorii de telefonie mobilă a descifrărilor convorbirilor telefonice;

- este evidentă încălcarea gravă a prevederilor art. 126-129 Cod de procedură penală la ridicarea informației privind descifrările convorbirilor telefonice de la operatorul de telefonie mobilă, dar și a prevederilor art. 118 Cod de procedură penală la examinarea acestor suporturi de informație, fapt care indubitabil condiționează nulitatea acestora, or, potrivit pct. 8 alin.(1) art. 94 Cod de procedură penală: în procesul penal nu pot fi admise ca probe și, prin urmare, se exclud din dosar, nu pot fi prezentate în instanța de judecată și nu pot fi puse la baza sentinței sau a altor hotărâri judecătorești datele care au fost obținute cu încălcări esențiale de către organul de urmărire penală a dispozițiilor prezentului cod;

- instanța de apel nu s-a expus argumentat, cu trimitere la texte de lege cu referire la cele invocate în apelul declarat de către partea apărării, fapt care echivalează cu nesoluționarea apelului.

6. Referință asupra recursului declarat, a fost depusă de către procurorul în secția reprezentarea învinuirii în Curtea Supremă de Justiție, Crijanovschi Sergiu, prin care a pledat pentru dispunerea inadmisibilității recursului, ca fiind vădit neîntemeiat.

7. Judecând recursul ordinar pe baza materialelor din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal lărgit consideră că acesta urmează a fi respins, ca inadmisibil, din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 424 Cod de procedură penală, instanța de recurs judecă recursul numai cu privire la persoana la care se referă declarația de recurs și numai în raport cu calitatea pe care aceasta o are în proces. Instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor prevăzute în art. 427, fiind în drept să judece și în baza temeiurilor neinvocate, fără a agrava situația condamnaților.

Potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel doar în cazurile stipulate în acest articol. Conform art. 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, judecând recursul, instanța respinge recursul ca inadmisibil, cu menținerea hotărârii atacate, adoptând soluția respectivă în cazul în care se constată că recursul nu a fost declarat cu respectarea condițiilor legale (este tardiv sau inadmisibil) ori nu este întemeiat legal (este nefondat). Recursul este nefondat atunci când hotărârea atacată este legală, întemeiată și motivată.

Reieșind din conținutul cererii de recurs declarate de către partea apărării, Colegiul penal lărgit atestă, că recurentul invocă în calitate de temeiuri pentru casarea deciziei instanței de apel, prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, potrivit cărora: hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul când: 6) instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței.

Analizând decizia instanței de apel prin prisma erorii de drept prevăzută de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit constată că asemenea eroare nu se confirmă, dat fiind faptul, că instanța de apel la examinarea cauzei a respectat prevederile art. 414 alin. (1), 417 alin. (8) Cod de procedură penală, și în hotărârea adoptată s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apelurile apărării, decizia cuprinzând motive clare pe care se întemeiază soluția pronunțată.

Potrivit prevederilor art. 414 alin. (1) Cod de procedură penală, instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel.

Totodată, conform prevederilor art. 417 alin. (8) Cod de procedură penală, decizia instanței de apel trebuie să conțină temeiurile de fapt și de drept care au dus, după caz, la respingerea sau admiterea apelului, precum și motivele adoptării soluției date.

Cu referire la aceste aspecte, Colegiul penal lărgit menționează că motivarea hotărârii este un proces de analiză și sinteză a actelor și lucrărilor dosarului care nu presupune în mod necesar expunerea tuturor elementelor amănunțit, atât timp cât sunt valorificate toate aspectele relevante din punct

de vedere probatoriu și sunt menționate componentele obligatorii, ale unei motivări a hotărârii penale, așa cum s-a procedat în speță.

De asemenea, reieșind din esența criticilor invocate în recursul părții apărării, Colegiul penal lărgit reține că acestea se referă în mare parte la chestiunea de apreciere a probelor și anume a declarațiilor martorilor, autorul recursului expunând o proprie evaluare a materialului probator, prezentând versiunea potrivit căreia probele administrate de către instanța de apel nu confirmă vinovăția inculpatului în infracțiunea incriminată și constatate de către instanța de apel.

Sub aspectul vizat, se impune precizarea că aprecierea probelor este unul din cele mai importante momente ale procesului penal, deoarece întregul volum de muncă depus de către organele de urmărire penală, instanțele judecătorești, cât și de părțile în proces, se concentrează pe soluția ce va fi dată în urma acestei activități.

Aprecierea probelor după intima convingere a judecătorului trebuie să se bazeze pe prevederile legale, precum și pe examinarea tuturor probelor în ansamblu, sub toate aspectele, complet și obiectiv.

Legea stabilește că probele admisibile sunt apreciate după relevanța, concludența, veridicitatea și utilitatea acestora și toate probele în ansamblul lor sunt apreciate din punct de vedere al coroborării acestora.

Însă, cu referire la faptul dacă chestiunea de apreciere a probelor poate fi invocată la această etapă a procedurilor, instanța de recurs reiterează, că chestiunea de reapreciere a probelor, nu se conține în temeiurile prevăzute la alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, și astfel nu poate fi considerată ca temei sub aspectul casării ca fiind ilegală a hotărârii contestate, deoarece instanța de recurs nu analizează conținutul mijloacelor de probă, nu dă o nouă apreciere materialului probator și nu stabilește o altă situație de fapt, decât cea constatată de instanțele de fond, aceasta fiind sarcina primordială și competența instanțelor respective.

Din aceste considerente, Colegiul penal lărgit nu examinează criticile referitoare la presupusa greșită reținere, pe baza probelor administrate în cauză, a anumitor elemente factice, ci verifică, prin raportare la situația de fapt stabilită de instanțele de fond, corectitudinea dispunerii condamnării inculpatului conform învinuirii incriminate, astfel că reaprecierea probelor, în modul propus de către autorul recursului, nu se încadrează în prevederile art. 427 Cod de procedură penală, iar o altă opinie asupra probelor, verificate și reapreciate de instanța de apel, prin continuarea judecării cauzei în fond, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei, întrucât instanța de apel corect a coordonat procesul de examinare a probelor, or, la caz nu a fost

stabilită o discrepanță dintre conținutul mijloacelor de probă și aprecierile instanței.

În acest sens Colegiul penal lărgit atestă că la soluționarea cauzei instanța de apel a ținut cont de prevederile art. art. 99-101, 414 Cod de procedură penală, a cercetat probele sub toate aspectele, verificându-le și apreciindu-le prin prisma pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, iar în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor, astfel întemeiat ajungând la concluzia privind recunoașterea vinovăției inculpatului Vdovicenco Alexandru în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 220 alin. (2) lit. a), c) Cod penal.

Contrar argumentelor recurentului prin care se invocă faptul că de către instanța de apel nu au fost administrate probe suficiente pentru o condamnare penală, Colegiul penal lărgit conchide că instanța de apel a examinat toate probele din dosar și nu a dat prioritate celor în favoarea condamnării inculpatelor conform învinuirii înaintate, așa cum susține partea apărării, însă le-a analizat în ansamblul lor prin coroborare, corect ajungând la concluzia că ele sunt suficiente pentru a fundamenta o acuzație penală în privința inculpatului Vdovicenco Alexandru.

Referitor la critica recurentului privind inadmisibilitatea unor probe care în opinia recurentului au fost obținute cu încălcarea prevederilor art. 132⁵ alin. (9) Cod de procedură penală, art. 126-129 Cod de procedură penală la ridicarea informației privind descifrările convorbirilor telefonice de la operatorul de telefonie mobilă, dar și a prevederilor art. 118 Cod de procedură penală la examinarea acestor suporturi de informație, fapt care în opinia recurentului prin prisma pct. 8 alin. (1) art. 94 Cod de procedură penală condiționează nulitatea acestora, Colegiul penal notează că în procesul de apreciere a probelor, instanțele de fond au supus analizei toate probele la care au făcut referire părțile în cadrul judecării cauzei, însă, la stabilirea vinovăției inculpatului Vdovicenco Alexandru, a expus și apreciat acele probe asupra cărora părțile n-au obiectat, cum sunt declarațiile martorilor și procesele verbale de confruntare, din care, instanța de apel a stabilit clar toate circumstanțele comiterii infracțiunii prevăzute de art. 220 alin. (2), lit. a) c) Cod penal anume de către Vdovicenco Alexandru, manifestată prin acțiuni intenționate împreună cu altă persoană în privința căreia cauza penală a fost disjunsă în procedura prevăzută de art. 364¹ Cod de procedură penală, în sensul îndemnului martorilor la prostituție, înlesnirii practicării prostituției cu tragerea de foloase de pe urma practicării prostituției.

Alegațiile părții apărării privind faptul că instanța de apel urma să excludă probele administrate ilegal fapt care în opinia recurentului urma să ducă la achitarea inculpatului, instanța de recurs le apreciază ca fiind declarative întrucât la stabilirea vinovăției inculpatului instanța de apel nu și-a bazat concluzia doar pe probele la care face referire partea apărării, or, instanța de apel în decizia contestată și-a concentrat atenția asupra altor probe decisive care au format concluzia despre menținerea condamnării.

În asemenea circumstanțe, instanța de recurs atestă că instanța de apel a respectat prevederile art. 94-95, 101 Cod de procedură penală și în decizia atacată a oferit apreciere probelor din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității, iar toate probele în ansamblu – din punct de vedere al coroborării lor.

Cu referire la alegațiile recurentului precum că instanța de apel a ignorat constatările Curții Europene a Drepturilor Omului în cauza Navalnyy și Ofitserov v. Rusia nr. 46632/13 și 28671/14 Hotărârea din 23.02.2016, dar și cele recente în cauza Adamco v. Slovacia nr.45084/14. Hotărârea din 12.11.2019, care în opinia recurentului sunt perfect aplicabile speței examinate, Colegiul penal lărgit atestă că aceste expuneri la fel sunt declarative și neîntemeiate, întrucât însăși recurentul nu a specificat care anume constatări din hotărârile menționate au tangență cu aspectele respectivei cauze penale.

Cu referire la alegațiile recurentului precum că instanța de apel eronat a reținut că suma de 300 de dolari, sunt banii ridicați în urma percheziției la domiciliul inculpatului Vdovicenco Alexandru, or, potrivit dosarului cauzei penale pe parcursul urmăririi penale percheziție la domiciliul lui Vdovicenco Alexandru nu a fost efectuată, evident fiind că nici banii respectiv în sumă de 300 dolari SUA, nu au fost depistați, Colegiul penal lărgit evidențiază că potrivit art. 162 Cod de procedură penală și art. 106 Cod penal, confiscarea specială constă în trecerea, forțată și gratuită, în proprietatea statului a bunurilor indicate la alin.(2). În cazul în care aceste bunuri nu mai există, nu pot fi găsite sau nu pot fi recuperate, se confiscă contravaloarea acestora. Sunt supuse confiscării speciale bunurile (inclusiv valorile valutare): a) utilizate sau destinate pentru săvârșirea unei infracțiuni) rezultate din infracțiuni, precum și orice venituri din valorificarea acestor bunuri; c) date pentru a determina săvârșirea unei infracțiuni sau pentru a-l răsplăti pe infractor; e) deținute contrar dispozițiilor legale; f) convertite sau transformate, parțial sau integral, din bunurile rezultate din infracțiuni și din veniturile de la aceste bunuri; g) care constituie obiectul infracțiunilor de spălare a banilor sau de finanțare a

terrorismului. (4) Confiscarea specială se poate aplica chiar dacă făptuitorului nu i se stabilește o pedeapsă penală.

În acest sens, reieșind din fapta incriminată lui Vdovicenco Alexandru, instanța de apel corect a stabilit că suma de 300 dolari SUA, a rezultat din activitatea infracțională a inculpatului, aceasta fiind stabilită din materialele cauzei și declarațiile martorilor condamnați pentru proxenetism.

Astfel, analizând hotărârea atacată a instanței ierarhic inferioare, Colegiul penal lărgit constată că în speță au fost examinate problemele esențiale care au fost puse în fața instanței, argumentând amplu motivele care i-au format convingerea în susținerea soluției adoptate, atât în raport cu argumentele din apelurile părții apărării cât și a poziției primei instanțe expuse în sentință, ceea ce deduce concluzia că argumentele invocate de recurent prin prisma temeiului pentru recurs prevăzut la pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, poartă un caracter formal, fără o argumentare temeinică.

Prin urmare, Colegiul penal lărgit atestă o motivare amplă a deciziei instanței de apel, și pentru a evita repetări inutile, o acceptă și o însușește, fapt ce vine în corespundere cu jurisprudența constantă a CtEDO.

În acest sens, Colegiul penal face trimitere la pct. 37 a hotărârii în cauza *Albert vs. România* din 16.02.2010, în care s-a statuat că, art. 6 §1 din CEDO, deși obligă instanțele să-și motiveze deciziile, nu poate fi interpretat ca impunere de a da un răspuns detaliat pentru fiecare argument (*cauza Van de Hurk vs Olanda, 19 aprilie 1994, pct. 61*), cu toate acestea noțiunea de proces echitabil necesită ca o instanță internă, fie prin însușirea motivelor furnizate de o instanță inferioară, fie printr-un alt mod, să examineze chestiunile esențiale supuse atenției sale.

În atare împrejurări, Colegiul penal lărgit statuează că, decizia instanței de apel corespunde circumstanțelor cauzei și criteriilor generale de judecare a cauzelor penale în ordine de apel, soluția emisă fiind motivată și aplicată în limitele legii, iar la judecarea cauzei instanța n-a comis erorile de drept invocate în recursul depus, motiv din care se impune respingerea ca inadmisibilă a recursului părții apărării declarat în prezenta cauză penală.

8. În conformitate cu art. 434, 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție,

DECIDE :

Respinge ca inadmisibil recursul ordinar declarat de către avocatul Vasiliu Sergiu în numele inculpatului Vdovicenco Alexandru, cu menținerea

deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 21 iulie 2020, în cauza penală în privința lui **Vdovicenco Alexandru xxxxxx**.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la **26 noiembrie 2021**.

Președinte

Toma Nadejda

Judecători

Boico Victor

Diaconu Iurie

Catan Liliana

Guzun Ion